

В передчутті божественної миті

Микола Руденко

В передчутті божественної миті
Ми мусимо іти на каяття,
Щоб наші душі, правдою умиті,
Наповнилися Світлом за життя.

Тож каюсь самовіддано і ревно
(Бо зрештою пізнав свою мету)
За кожен день, прогаяний даремно,
За духу довгочасну сліпоту.

Я каюсь, по-синівському уклінно
За те, що, вірячи в чужих химер,
Не всім єством служив тобі, Вкраїно,
І у бою за тебе не помер.

Але приймаючи облудну славу,
Звернувши в бік від праведних доріг,
Я жив безхитрісно та не лукаво —
То, може, це применшує мій гріх.